דילמא ה"מ במתני' אבל בברייתא לא. "אע"ג דלא קאמר

במשנתינו^{א 0} הכל משמע דאין הלכה כמותו משום דסתם מתני׳ דלא כוותיה-0: הדבה בדברי המבריע. הכרעה כגון

מוכן דהיינו תלאו במגוד והניחו אחורי

הדלת שגילו בדבריהם שיש סברא

לחלק ביניהם אלא שנראה להם דסוף

סוף אין לחלק ביניהם לכך הוי ר׳

עקיבא שמחלק ביניהם מכריע וכן ר׳

יהודה הוי מכריע דר׳ שמעון ור״מ

הזכירו בדבריהם חמין ולוגן והכרעה

שלישית דלא הויא הכרעה הוי כי ההיא

דפ"ק דפסחים (דף כא.) חבית של יין

של תרומה שנטמחה ב"ש חומרים

תשפך סהכל וב״ה אומר תיעשה זילוף

אמר ר' ישמעאל בר' יוסי אני אכריע

בשדה תשפך מיהכל ובבית תעשה זילוף

אמרו לו אין הכרעה שלישית מכרעת

משום דלא הזכירו ב"ש וב"ה בדבריהם

בית ושדה ולא גילו שיש סברא לחלק

בין בית לשדה חשיב לה הכרעה

שלישית ולא כפירוש הקונטרם דפירש

התם דטעמייהו דב"ש לא משום תהל"

אלא מטעם אחר כמו משום ריחא

אלא משום דלא הזכירו בדבריהם בית

ושדה כדפי' וה"ה דהוה מלי למימר

ליה דאין הכרעת תלמיד הכרעה

כדאמר הכא אלא רבותא אמרו דאפיי

לא היה תלמיד אינה הכרעה והא

דתנן בברכות (דף מג:) ב"ש אומרים

מברך על השמן ואח״כ מברך על

ההדם וב"ה אומרים מברך על ההדם

ואח"כ על השמן א"ר גמליאל אני

אכריע שמן זכינו לריחו וזכינו לסיכתו

הדם לריחו זכינו לסיכתו לא זכינוג

וא"ר יוחנן הלכה כדברי המכריע

פר"ת התם דהויא כהכרעה שבכל

הש"ם ולא נהירא דלא הויא הכרעה

אלא™ כדפי׳ והתם אינו אלא מפרש

טעמה דבית שמהיה ור"ח פי׳ הין

הכרע׳ שלישית מכרעת היינו הכרע׳

דור שלישי כמו ר' ישמעאל בר' יוסי

שהיה דור שלישי לב"ש וב"ה ולחו

דוהא דור שלישי אלא ה״ה שניו ובכל

מקום נקט הכרעה שלישית משום

א) ולעיל כט:ן, ב) וברכות יב. ה) [פעיל כט:], ט [פרטתיב. וש"ק), ג) [לעיל לט:], ד) [רש"ל מ"ו], ס) לעיל כב. פסחים קא. מנחות מא:, 1) בכל המקומות אימא מתירין, ז) תוספתה שבת פ"ד, ה) מאן דגרס בגמי דילמא גרס הכא לא שמיע ליה לרב יוסף, ט) חיבת לוי"ה רמו לרבינו יהודה הלוי, י) [ער ברכות יט. במשנתינו האמו יהא בריי' היאז. **כ**) וועי' מום' מנחות לא: ד"ה מי קאמר וכו' מירנו באופן אחר], ל) שם איתא חבל, מ) חבל, נ) וע" יתר אריכות בתוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעהן,

מוסף רש"י

ואי מכללא מאי. וכי אמר ליה מכללא מאי טתת פים תוכנה תהי גריעותא איכא (ברכות יב.) מה לנו אי איתמר מכלל אי בפירוש הא מהא כללא שפיר שמעינן ומה יש לנו לגמגם בכלל זה וחוליו צד.). כל מילי דמר. רבה בר כד מידי דמר. לנה כד נחמני (לעיד כב.). מטילין מבגד לבגד. להטיל נינית מטלית ישן לטלית חדש, ונמנחות מפרש טעמא דמאן לאסר (שם). ומדליקין מנר לחסר (שם). ומדליקין מבר לגר. דמנוכה (שם). והלכה כר"ש בגריה. דממר דבר שאין מתכוין מותר, ואע"ג דקעציד די והוי מולדה לחורש או בונה. ומשום המולם לוו בוניה, ומפוס המולכתה כרב בהיתורי בכוליה הש"ם בר מהני תלת, נקטינהו

מוסף תוספות א. הא '(ב)כל מקום קאמר. תוס' הרא"ש. 'כי מקום' משמע אפי' בברייתא. רמנ"ן, ב. וא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה, הלכך אע"ג דא"ר יוחנן בכל מקום הלכה כדברי בכל . המכריע, וסמכי׳ עלה, ודחי סתמא דמתני' מחמת מכריע כדקאמר מקום׳, הנ״מ בשההכרעה מקום׳, הנ״מ בשההכרעה במשנתינו, דאתיא הכרעה דמתני׳ ודחיא סתמא דמתני׳, אבל כשההכרעה . היא בברייתא לא דחי׳ שנאה סתם ולא הכריע, ר׳ חייא מניין לו. רמכ"ן (ועי שמז מהר"ם). ג. הלכך עדיף. מוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעה. ד. [בד]ס"ל פלגא כמר ופלגא כמר. מוס' נ"ק נות ד"ה הכרעה. ה. וס"ל קמ, ד"ס הכנעה. ה. וס"ל מקום "ד"ס הכנעה. ה. וכן בכל מקום שאם תנא אחד, לא מקום שבר כתנא אחד, לא מקום עם כל כבר מכריע. מוס" בכן מכריע. מוס" הוא זו הרעה כדאמר, האין והכרעה כדאמר, ר"ע תלמיד הזה, וה"נ הוה מצ"ל דור שני, הוה מצ"ל דור שני, תוס׳ ב״ק קטו. ד״ה הכרעה. . [ד]כך היה המעשה. תוס׳ נ"ק קטו. ד"ה הכרעה. נ"ק קטו. ד"ה הכרעה. ח. דהא קודם גזירה נשנית ברייתא זו, מדקתני גבי יו"ט למחר נכנס ומזיע. מוס׳ הרא״ש. ט. דברייתא ביו"ט כדקתני מעשה במרחץ בב"ב שפקקו נקביו מעריו"ט, אלמא ביו"ט ושבת אסרו

כאחד. תום' הכח"ש.

הדר ביה רבי עקיבא. כדאמרינן בפירקין דלעיל (דף כט:). לשון מכריע מכביד מטה כף מאזנים ומכריע את שכנגדו. כגון הכא בחמין אסור השתא הוה ליה ר' שמעון דמתיר בחמין יחיד במקום

> מותר הוי ליה ר' מאיר בלונו יחיד במקום שנים נמלא ר' יהודה מכביד את כף המשקולת: **ה"מ.** דא"ר יוחנן הלכה כדברי המכריע במכריע במשנה כי ההיא דמטלניות: כעין פניו. כלומר כל אבר בפני עלמו: רוחן בהן כל גופו. ביחד אלא שמשייר אבר אחד: איסיביה כל הני. וליכא לשנויי כעין פניו ידיו ורגליו דהא כל גופו יחד האמר חוץ מאבר אחד: א"ל רב יוסף לאביי. משום דגדל אביי בבית רבה בר נחמני שהיה ראש קודם לרב יוסף ומת היה שואלו רב יוסף איך היה רואהו נוהג: מי עביד כשמעתיה דרב. בהא מילתא דרחינה: מאי מבעי ליה. שיטה דהש"ם פרכא ליה: לא שמיע ליה. ס לרבה הא תיובתא משום הכי מספקא ליה לרב יוסף ברבה דדילמא עביד כרב: וחי לח שמיעה ליה. המחי מספקא ליה לרב יוסף: הא ודאי רבה בכל מילי כרב: עניד. **כחומרי דרב הוה עביד.** בר מהני תלת חומרי אבל כקולי דרב איכא דלא עביד והא קולא היא ודילמא לא עביד: שפקקו נקביו. שלא יצא חמימותו: רוחך בו מיד. ואין לריך להמתין בכדי שיעשה. ל״א שפקקו נקביו אותן נקבים שמרחץ מתחמם על ידיהן שאור ניסקת מבחוץ מתחתיו ש לוי״ה ועיקר. רוחן בו מיד שהרי לא נתחמם בשבת אבל בשבת לא שהרי גזרו על הרחילה: ומשמטף בבית החיצון. שלפני המרחץ ולא בתוך המרחץ שלא יאמרו רוחץ הוא כדאמרן דאסרו את הרחינה אבל הזיעה המירו. והיאד היא זיעה עומד או יושב בבית המרחץ ואינו נותן מים עליו והוא מתחמם ומזיע: מחופיו בנסרים. ולא היו לריכין לחוש שמא נתחממו בשבת מחומו של מרחד: :סויעה התחילו לאסור. את אמבטאום. בתי מרחץ גדולים: מטייל בהן. מהלך בחוכן לפי דרכו ולא להזיע: ואינו חושש. שמא יאמרו מזיע הוא ואע"ג דאסרו את הזיעה: מאי עוברי עבירה. דקאמר לעיל שחקרו זיעה על ידיהן: חסרו להן את החמין. לגמרי: ועדיין היו רוחלין בחמין. שהוחמו מבע"י: שחין הדבר עומד. שלא היו ליבור יכולין לקבל מתוך שאסרו להם את

במקומה עומדת. לאיסור:

הכל:

שנים נמצא ר' יהודה מכביד את כף המשקולת שהרי ר' יהודה קולי מטלניות שר"א ור"י הזכירו בפירוש בדבריהם מוכן ושאינו עם רבי מאיר שוים לאיסור ובלונן יהדר ביה ר"ע לגביה דרבי יהושע יואי מכללא מאי דילמא ה"מ במתניתין אבל בברייתא לא א"ל אנא בפירוש שמיע לי אתמר חמין שהוחמו מע"ש רב אמר למחר רוחץ בהן כל גופו אבר אבר ושמואל אמר

לא התירו לרחוץ אלא פניו ידיו ורגליו מיתיבי חמין שהוחמו מע"ש למחר רוחץ בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו תיובתא דרב אמר לך רב לא כל גופו בבת אחת אלא אבר אבר והא פניו ידיו ורגליו קתני כעין פניו ידיו ורגליו תא שמע לא התירו לרחוץ בחמין שהוחמו מע"ש אלא פניו ידיו ורגליו ה"ג כעין פניו ידיו ורגליו תניא כוותיה דשמואל יחמין שהוחמו מע"ש למחר רוחץ בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו אבר אבר ואצ"ל חמין שהוחמו בי"ם רבה מתני לה להא שמעתא דרב בהאי לישנא חמין שהוחמו מע"ש למחר אמר רב רוחץ בהן כל גופו ומשייר אבר אחד איתיביה כל הני תיובתא תיובתא א"ל רב יוסף לאביי רבה מי קא עביד כשמעתיה דרב א"ל לא ידענא מאי תיבעי ליה פשימא דלא עביד דהא איתותב ס (דילמא) לא שמיעא ליה ואי לא שמיעא ליה ודאי עביד דאמר אביי כל מילי דמר עביד כרב בר מהני תלת דעביד כשמואל י מטילין מבגד לבגד ומדליקין מנר לנר והלכה כר"ש בגרירה כחומרי דרב עביד כקולי דרב לא עביד "ת"ר במרחץ שפקקו נקביו מע"ש למוצ"ש רוחץ בו מיד פקקו נקביו ימעי"מ למחר נכנם ומזיע ויוצא ומשתמף בבית החיצון אמר רבי יהודה מעשה במרחץ של בני ברק שפקקו נקביו מעי"ט למחר נכנם ראב"ע ור"ע והזיעו בו ויצאו ונשתמפו בבית החיצון אלא שחמין שלו מחופין בנסרים כשבא הדבר לפני חכמים אמרו אף על פי שאין חמין שלו מחופין בנסרין ומשרבו עוברי עבירה התחילו לאסור אמבטיאות של

ברייתא דפסחים י: למוצאי שבת רוחץ מיד. דוקה

לרחוץ אבל להזיע נכנס אפי׳ בשבת ומזיע כמו בי״ט כדאמר בסמוך דאפי׳ בשבת הוי זיעה שריא עד הגזירה חלאחר גזירה אפילו בי״ט אסרו דאיום טוב קתני משרבו עוברי עבירה התחילו לחסורש והוה מצי לערובינהו וליתנינהו מרחץ שפקקו נהביו מערב שבת או מערב יום טוב למחר נכנס ומזיע ולמולאי שבת ויום טוב רוחך מיד אלא אי עריב וחני להו הוה אמינא דדוקא בשבת אסרו הזיעה ולא ביום טוב דעובדא דמייתי בשבת הוה להכי מפליג להו השתא משרבו עוברי עבירה קאי איום טוב אבל לא אשבת דזיעה לא החכרה גבי שנת: אלא שחמין שלו מחופין

בגסרים. פי" בקונטרס שלא היו לריכין לחוש שהוחמו בשבת מחום המרחץ משמע שסובר שנשתטפו בחמין שהוחמו מע"ש ולעיל אסר רבי יהודה גופיה ושמא יחלק בין שבת ליום טוב ומיהו בתוספתא גרסינן ונשתטפו בלוגן אלא שחמין שלו מחופים ולא יסברו העולם שרחלו בחמין: מפני

כרכין מטייל בהן ואינו חושש מאי עוברי

עבירה דא"ר שמעון בן פזי אמר ריב"ל

משום בר קפרא בתחילה היו רוחצין בחמין

בשבת ואומרים מערב שבת הוחמו אסרו

את החמין והתירו את הזיעה ועדיין היו

רוחצין בחמין ואומרים מזיעין אנחנו אסרו

להן את הזיעה והתירו חמי מבריה ועדיין היו

רוחצין בחמי האור ואומרים בחמי מבריה

רחצנו אסרו להן חמי מבריה והתירו להן את

הצונן ראו שאין הדבר עומד להן יהתירו להן חמי מבריה יוזיעה במקומה

עומדת אמר רבא האי מאן דעבר אדרבגן שרי למיקרי ליה עבריינא כמאן

שהוחמו מע"ש התחילו הבלנים

סעיף א: סעיף א: יו ב שם סעיף יא: יו ג מיי' פ"א מהלכות י"ט

בו א מיי׳ פכ"ב מהלכות

שנת הלכה ב סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שכו

יח ג מיי׳ פ״ח מהככות י״ט הלכה טז סמג לאיון עה טור שו״ע או״ח סימן חקיא סעיף ב: יש ד מיי׳ פכ״ב מהלכות שבת הלכה ב סמג לאיון

סה טוש"ע או"ח סימן שכו

סעיף א: סעיף א: ב ה מיי שם טוש"ע שם סעיף יב:

مرود גליון הש"ם

תום' ר"ה דילמא ה"מ במתניתין וכו' אע"ג דלא קאמר במשנתנו. עי' משנה למלך ריש הלכות בית

רבינו חננאל

הא דהאמר שמואל חמיו ורגליו, תניא כוותיה וקי״י . כוותיה דשמואל בהא. א״ל לרבה בר בר חנה בפירוש שמיע לך מיניה דר' יוחנן דהלכתא כר' יהודה דבצונן מותר להשתטף אבל בחמין אסור, או מכללא. מאי כללא, דא״ר מכללת. כונה ב... יוחנן א"ר ינאי כל מקום מקולי מטליות שפירשנום בפרק של מעלה, והוא זה ששנינו בכלים בפרק כ״ח ששנינו בכלים בפוץ פחות משלשה על שהתקינה לפקק בו פווות משלשה על שלשה שהתקינה לפקק בה את המרחץ כו', אף על פי שרבי אליעזר מחמיר ורבי ב. ב. ארצור מחמיר ורבי יהושע מיקל ורבי עקיבא מכריע שאין הלכה כרבי עקיבא, חדא דתלמיד הוא ועוד הא הדר ביה ר״ע לגבי דר' יהושע. ואסיקנא דאי . מכללא מאי הוי ר מכריע הוא והלכתא כדברי מכריע זווא ווזיכונא כוב. המכריע, ובין [בפירוש ובין] מכללא חדא הוא. ואמרינן דילמא הני מילי . אם תהיה מחלוקתם במשנה אם ומילה מחלדקונם במשנה אבל חלוקתם בברייתא לא. אמר ליה בפירוש שמיעא אבי הדוקונט בבו יהוא לא. אמר ליה בפירוש שמיעא לי. **והא** דאמר אביי כל מילי דמר עביד כרב בר מהני תלת, אסיקנא רבה כחומרי עביד. כקולי דרב לא הוה עביד. מרחץ שפקקו. פי׳ סתמו נקביו, מע״ש למוצאי רוחץ בה מיד. [שבת] פקקו נקביו מערב יום טוב פקקו נקבין מצוב יום טוב למחר נכנס ומזיע ויוצא ומשתטף בבית החיצון, וכן עשו ר' אלעזר בן עזריה ור״ע במרחץ של בני ברק. משרבו עוברי עבירה . החחילו לאחור שהיו מחמיז התחילו לאסח שהיו מחמין בשבת ואומרים מע״ש החמנו, אסרו להן חמין והתירו הזיעה כו'. ואסיקנא אסרו להן אפילו . שהוחמו מע״ש ואפילו חמי טבריא וכ"ש חמי האור. צונן בלבד, שראו שאין הדבר עומד חזרו והתירו להן חמי טבריא בלבד, וזיעה במקומה עומדת באיסור. אמר רבא מאן דעבר על דברי חכמים שרי למיקרייה עבריינא,